

— Вземи си и отъ другитѣ нѣща, велики болярино.

— Не искамъ гощавка отъ тебе . . . — отвърна дръзко Радулъ и остави хлѣба. — Нищо ли? Ти наричашъ нищо да служи на единъ умразенъ тиранинъ, да дамъ клетва за вѣрностъ на тоя, който ни отне най-хубавата победа при Солунъ. Въ часа, когато Калоянъ бѣше тѣй близко да довърши заветното си дѣло. И защо? За да задоволи своето честолюбие, за да сложи на неспособната си глава царския вѣнецъ. Видѣ ли? Макаръ и въ тъмница и тамъ се чуватъ лошитѣ нѣща . . . Кога българитѣ сж бивали така жестоко поразявани, както твоитѣ люде при Филиповградъ? Не бѣха ли тия сжщитѣ латини, които при името на Калояна, напущаха становаѣ си и бѣгаха като безумни да се спасяватъ чакъ задъ якитѣ стени на Константиновградъ . . . Дори направо на корабитѣ си се хвърляха и съ пълна бързина заминаваха за тамъ, откъдето сж дошли. . . Разбирамъ! Ти искашъ сега, азъ да спасявамъ положението. Азъ да поведе войскитѣ, както по времето на Калояновата победа при Адриановградъ. Искашъ съ моитѣ способности да се кичишъ! Праздни сж надеждитѣ ти, Бориле. Войскитѣ нѣматъ нито довѣрие, нито обичъ къмъ тебе, още по-малко къмъ твоето царство. Ти самъ започна зловещото си дѣло, сега самъ търси спасение за бедитѣ, които почватъ да се редятъ една следъ друга, като следствие отъ първоначалния ти грѣхъ!

Радулъ избърса потѣта, която обилно струеше по измършавѣлото му, почти призрачно лице. Гласътъ му предрезнѣ, гърдитѣ му се дигнаха въ буйно вълнение, очитѣ му блестяха въ трескавъ пламъкъ.

Борилъ стоеше гърбомъ къмъ него, подпрѣлъ ржце на работната си маса, съ наведено чело. За мигъ гнѣвътъ затъмни взора му, той понечи да плесне съ ржце, да извика стражитѣ и да заповѣда да удушатъ на мѣстото безумеца, който се осмѣляваше да му говори такива дръзки слова, или не, да го хвърлятъ въ казанъ съ врѣла вода, или да го завържатъ за опашкитѣ на четири коня и да разпилѣятъ тѣлото му по всички краища . . . Ала полека-лека черниятъ облакъ, който бѣ падналъ предъ очитѣ му, се проясни, той